

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:		Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:	
Pe un an	160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.	
Pe jumătate de an	80 "			
Pe un pătrar de an	40 "			
Un număr	3 Lei.			
Pentru străinătate pe un an	260 Lei.			

Lipsa de credit.

Nu de mult, a decedat o femeie în o comună din jurul Făgetului.

Casnicii defunctei, fiind oameni săraci lipiți pământului, porniră prin comună să împrumute niște bani, ca să cumpere o pereche-două de scânduri, din care să întocmească un coșciug pentru cea trecută la odihna de veci.

Umblând din casă în casă, ca să obțină neînsemnatul împrumut, au tot fost refuzați, fiind puși din partea consătenilor lor în neputință de a griji de puținelul material trebuincios la construirea sicriului.

Știind, că în hotarul comunei crescuse în marginea apei o salcă mare, scorburoasă, au tăiat-o în lungimea staturii omului, au cioplit-o pe o parte, ca să aibă bază fixă de a nu se putea rostogoli, au scobit măduva uscată, ce mai atârna de păreții scorburei lărgindu-i periferia și apoi au vârat corpul neînsuflețit al defunctei în butoara sălcii, iar după ce au astupat în mod primitiv cele două capete ale trunchiului de salcă, au plecat cu toții la cimiter, însoțiți de preotul local.

Câtă durere sufletească vor fi simțit rudele decedatei, cari țin la legea și obiceiurile noastre, că n'au fost în stare să coboară în pământ pe reposata lor, într'un sicriu după rânduelile noastre, ci fură siliți să o înmormân-teze ca sălbatecii.

Și aceasta nu din vina lor, ci în lipsă de credit.

*

Din întâmplarea înduioșitoare de mai sus, precum și din altele, ce zilnic ne vin la cunoștință, nu e greu de înțeles, că creditul este un fel de oxigen, care ține multă lume la suprafață și nu o lasă să se scufunde în adâncimea perirei.

A. Moaca.

Din trecutul nostru.

de: Dr. Dimitrie Cioloca.

(Continuare)

IV.

Spuserăm mai departe, că strigă mântuitorul Christos către cei păcătoși: intrați în casa Domnului mai înainte de ce ați căzut cu totuși în râpa cea de perzare; îndurat și milostiv estă Domnul, și bunătății lui nu este hotar. Dânsul nu lucrează cu noi după greșalele noastre, și nu ne răsplătește după fără de legele noastre. Apropiativă către dânsii voi nenorocoși cari oftați sub greimea păcatelor voastre, la dânsul e mila, la dânsul e îndurarea și pentru cei întru adâncime căzuți. Fără de legile voastre va odomi dânsul întru adâncimea mării, și iarăș vă va îmbrățișa ca pruncii casei sale. Veniți, o, veniți și intrați în casa Domnului, și în sânul părintelui vostru.

Nici un păstoriu nu poate cu atâta dragoste a căuta oaia cea pierdută a turmei sale, cât Dumnezeu pre voi cari prin rătăcire în primejdie ați adus sufletele voastre; acuma vă cheamă dânsul prin glasul cucerii sale; acuma prin luptarea cugetului vostru, acuma cu ale voastre, acuma cu streine cercări; acuma prin părinți, acuma prin învățători, și acuma prin vrăjmașii voștrii; zicându-vă: întoarceți-vă, pentru ce voiți a muri? Vedeți, eu înting mâinile mele ziua și noaptea către voi.

Cine dintre voi iubitorii ascultători, n'au auzit glasul acela a vecinicii îndurări? Cine nu sau incredințat până acuma de dragostea cea mare a lui Dumnezeu cu care ne trage către dânsul, cu adevărat lucru jalnic este, când vedem, că inima cea stricată cu împetirea sa să lapadă dela dânsa, și îndepărtează îndreptarea sa; Aici va zice vreunul ce sânt zece sau douăzeci de ani petrecuți în păcate împotriva unii vecinicii, împotriva nemăsuratei îndurări; de adevărat că mântuirea mea atotputernicul dorește; de e adevărat că voește dânsul ca să nu mor eu în păcat, o după adevăr mă va mântui dânsul și târziu, adevărat în bătrâneată, ba și însuș în ceasul morții mele.

Ticălosule, cu ce feliu de celainice înche (sic) eri te încelui tu? Care înger sau prooroc teau crezut, cumcă îndelungă răbdarea lui Dumnezeu până atunci săva îndelungi, până adevărat nu-ți va plăcea ție a te lăsa de fără de legile tale? Doară nu-ți spune mintea și scriptura cea sfântă, cum că Dumnezeu îndurat și milostiv, însă și prea înțelept și drept este.

Potopul cel ce oarecând au acoperit pământul acesta, focul cel ce au înghițit Sodomul și Gomora; chiline acelea nevoi care au trimis Dumnezeu spre poporul cel iudovesc, mai puternice sânt decât graiurile gurii mele a vă încredința de asprimea dreptății lui Dumnezeu, deacă au trecut vremea milii și a îndurării.

Fiind deci așa să ne sârguim, o, iubitorii creștini a scăpa de așa feliu de cumplită urzire. Astăzi, când adevărat auziți glasul Domnului, intrați cu gândul cel tare de a vă îndrepta, apoi veți moșteni liniștea cea necunoscută, care la bună vreme vi se va împărtași, prin nemărginita îndurare a lui Dumnezeu.

Iată auziți o iubitorii prieteni și frați glasul mântuitorului Christos, auziți zic glasul acela prin care chiamă dânsul în casa sa mai:

a: pre tineri și tinere ca să se ferească de primejdile lumii, fiind în vrâsta cea alunecoasă.

b: pre ceice să îndoesc ca să scape de ispitirile ceale nebune, și cunoscând pre Dumnezeu să-și cunoască slăbiciunile sale.

v: pre cei răci în credință, ca să li să aprindă vâpaia științii și a cunoștinții, și așa văzând lumina adevărului ei să urmeze, și mai pe urmă:

g: pre cei rățaciți ca să încete de căile sale, și, înfiorându-se de păcat să se întoarcă la Dumnezeu. Însă nu sânt numai acestia cărora se cuvine a intra în Casa Domnului, toți noi de obște să intrăm în lăcașul cel Sfânt a lui: intrați, zice Domnul, toți fără deschilnire, bogăți și săraci, toată starea și vrâsta, căci locul este sfânt, masa e gătită, și bucățile sânt pusă înainte, gustați, gustați și vă învățați a împodobi sfințenia cășii mele, nu prin daruri de mâni făcute, ci prin sfințenia inimilor voastre! Făcând acestea, o,

cât de fericit să va socoti, ba și în însuș faptă va fi prea bunul Arhipăstoriu al nostru, căci atunci casa cea prin trântul sfântă, după adevăr va fi lăcașul (sic) cel sfânt al lui Dumnezeu, căruia se cuvine cinstă și mărire în vecii vecilor.

Amin.

O pioasă și grăitoare ceremonie.

Duminecă în 21 I. c., sfânta liturgie în catedrala noastră a fost oficiată cu deosebită solemnitate. Servind în sobor, preoții: prof. *Gheorghe Noaghea*, prof. *Teodor Șandru*, *Petru Bancea*, protodiaconul prof. *Ioan David* și diaconul prof. *Zeno Muntean*, iar rezponzoriile liturgice fiind date de către binepregătitul cor mixt al „*Societății Române de Cântări și Muzică*” condus cu adevărată măiestrie de destoinicul dirijor *Constantin Vladu* profesor a Academia, noastră teologică, întreaga sfântă liturgie a decurs într'o atmosferă de sărbătorească și înălțătoare stare sufletească a numeroșilor credincioși prezenți.

„*Societatea Română de Cântări și Muzică*” avându-și convocată în această Duminecă, Adunarea generală, pentru constituirea noului comitet, și-a ținut de pioasă datorie ca cu acest prilej, să facă parastas pentru odihna sufletelor răposaților ei membri.

După rugăciunea amvonului, oficiindu-se parastasul, Corul Societății executând cu deosebit tact „*Adusu-mi-am aminte de proorocul ce strigă: eu sânt pământ și cenușe...*” a mișcat pe toți cei prezenți în așa fel, încât nu credem că a fost un singur credincios, care să nu fi fost transportat sufletește de melodia și vraja cântării, involuntar, în sferile nemărginitului, ale necuprinsului, ale vieții ce începe dincolo de mormânt. Nimicnicia acestei efemere vieți a fost înțeleasă în aceste momente de înălțare sufletească, mai mult ca oricând. Farmecul cântării unui cor bine pregătit, a picurat în suflete, adevărata înțelegere a sensului acestei vieți și prin aceasta, implicit, a îndreptat cugetele tuturor spre cei cari odinioară au adus prin glasul lor osanale Atotputernicului Creator.

Terminându-se parastasul, părintele protodiacon *Ioan David* profesor la Academia noastră teologică, într'o cuvântare simțită, pe care ținem sa o redăm în rezumat, arătând în mișcătoare cuvinte, prin citate din Sf. Scriptură, ce mare importanță are cântarea bisericească în cultul dumnezeesc, a revelat prin aceasta, indirect, meritele acelora, cari în viața lor își formează

un crez din clanul de a face cât mai plăcute și atrăgătoare slujbele divine.

Comemorăm amintirea unui cor, — a spus Cuvântătorul, — al celor fericiți, cari după ce au laudat aici pe pământ pe Dumnezeu, acolo sus în ceriu alături de Serafimi, îl preamăresc și acum.

Ziua de azi e o comemorare pioasă, un act măreț de solidaritate între biserica militantă de aici de pe pământ și între biserica triumfătoare; a gloriei, a celor cari au biruit prin cântarea lor răutatea lumii, a celor fericiți.

Dumnezeu a dat creaturilor simțul armoniei, ca cele negrăitoare să-l laude din instinct, iar cele cugetătoare să-l preamăriască în libertate, din conștiință, în mod rațional.

Cântăm ca să ne împlinim în mod suprem menirea de a proslăvi pe Creator, laudând lucrul mânilor Sale. Cântarea este „*secunda teologia*”, pentru că prin ea pătrundem mai bine adevărul, prin ea ne curățim sufletește, prin ea ne iluminăm mintea, unindu-ne cu Dumnezeu, care e armonia absolută. Sfânta Scriptură ne este mărturie. Să nu ne provocăm decât la psalmi, iar în Testamentul Nou printre alte locuri amintim de epistola către Efeseni cap. 5 19: „*Vorbiți între voi în psalmi și în laude și în cântări duhovnicești, laudând și cântând Domnului în inimile voastre*”.

Fericitul Augustin ne spune că a ajuns la înțelesul adevărului creștin prin glasul duios al cântecului.

Să ne rugăm nu numai „*pentru cei ce ostensec și cântă*” ci și pentru cei ce s'au ostenit și au cântat. Avem creștinească datorie să nu uităm pe cei cari au preamărit pe Dumnezeu, prin cântecul lor.

Cântarea va fi una din îndeletnicirile noastre în ceruri, dacă ne vom învrednici de cununa fericirii. Vom cânta împreună cu Serafimii: „*Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Savaot, plin este ceriul de mărire lui acum și pururea și în vecii veștilor. Amin*”.

...La orele 4 p. m. s'a deschis *adunarea generală* cu: „*Pre Tine Te laudăm*” executat de corul Societății.

După cuvântul de deschidere al președintelui, prof. Alexandru Buțiu, s'au citit rapoartele secretarului și casierului. Pentru verificarea socoților pe anul de gestiune expirat, au fost aleși din sânul adunării 2 membrii: D-nii *Petru Lepa* și *Vasile Atanasescu*.

Terminându-se verificarea, vechiul comitet prin cuvântul președintelui înaintându-și demisia, a urmat alegerea noului comitet. Ca

președinte ad hoc pentru alegerea noului comitet, a fost ales Dl *Nicolae Novacescu* ca cel mai vechi corist, care printr'o cuvântare potrivită, evocând vremurile de luptă națională îndârjită, a arătat rolul important din punct de vedere național, pe care l-a avut în desfășurarea evenimentelor politice această societate corală, în trecutul Caransebeșului românesc.

Nu mai puțin important fiind rolul pe care trebuie să-l aibe această societate acum, pentru unirea și consolidarea sufletească prin vraja cântecului a tuturor fraților din România nouă, făcând un călduros apel Onor. membri, le cere să muncească cu acelaș elan ca și înaintașii.

Trecându-se la alegere, președintele ad hoc după terminarea votării, felicitând pe noul președinte: Dl prof. *Alexandru Buțiu*, acesta răspunde printr'o cuvântare nu mai puțin simțită decât cea a Dlui *Nicolae Novacescu*.

Mulțumind Onoraților membri pentru încrederea pe care și-o pun în el, reelegându-l de președinte al Societății, insistând asupra importanței armoniei și solidarității membrilor, bazat pe concursul tuturor, pe însuflețirea cu care au muncit până acum toți, spune că are convingerea fermă că anul acesta, ca și în anul trecut, Societatea va da dovadă de ceea ce se poate face prin forțe unite.

Luând cuvântul Dl Dr. *Dimitrie Novacescu*, după ce a arătat neperitoarele merite pe terenul artei naționale, ale mult iubitului nostru compozitor bănățean *Sabin Drăgoi*, propunând să fie ales membru de onoare al „*Societății Române de Cântări și Muzică din Caransebeș*”, propunerea a fost primită cu multă însuflețire de întreaga adunare.

După terminarea programului pentru care a fost convocată adunarea generală, Corul Societății la cererea mai multor membri, a executat mai multe puncte corale. Insemnăm: „*La rîul Vavilonului*” de Muzicescu, „*Bănățeană*” de Sabin Drăgoi, „*Haz de neceaz*” de Cucu, etc.

Așa cum se prezintă azi Corul Societății, cu armonia ce există între conducători și membrii lui, promite mult. Caransebeșul muzical și cultural de azi se afirmă.

Cei cari au fost prezenți la *Adunarea generală* a Societății, pot confirma oricând și oriunde aserțiunea de mai sus.

Iacob Crețiu

Obiecte bisericesti
dela cele mai renumite fabrici, se află
de vânzare la **Librăria Diecezană.**

O șezătoare culturală într'un sat obscur.

Să nu credeți că e unica, prima și ultima șezătoare culturală dată în acest sat obscur și învecinat cu codrul secular. De vre'o șasă ani s-au perindat multe șezători de felul acesta, și am hotărâta încredere că câtă vreme vrednicul nostru învățător Nicolae Sirbu va fi în viață și sănătos: șezători culturale vor urma, mai ales iarna; căci e dovedit că: puterea și voința omului e mai solidă ca orice zid.

Varul e un sat obscur, că e anevoioasă comunicarea cu orașul, drumul vara e pietros și în vremea rea ori iarna desfundat și greoi; iar poteca mai scurtă — peste deal — vara ar fi mai ademenitoare, dar își are cusurul, că trebuie să urci o colină, și afurisita asta de colină crește mereu — vreau să înțeleg — pentru noi, cei mai bătrâni.

Satul e situat pe o vale, și valea în timp de primăvară abundă în flori de câmp și de cireși și meri și peri, izvoare cu apă cristalină și e o liniște seducătoare; căci totul strălucește în colori diferite și-ți ofera ochiului o priveliște măreață. Cea pe colina satului se ivește păcurariul cu înfățișarea-i albă și oițele lui par'că îmbrăcaseră un lințiol roșu-auriu, reflex al soarelui. Și'n acest anotimp — fie orice murdărie ce acopere — ici-colea, pământul, primește un luciul ca argintul. Chiar și colinele mai resărite au o înfățișare albastră-alburie, și aerul e atât de curat și înviorător. Riulețul de ambii țărmuri e împodobit cu straturi de flori. Pământul emulează cu firea însăși, arătându-și podoaba, e o desăvârșită viață. De câtră munte, mândrul soare, zice par'că: Eu sunt cel mai sincer, vecinul prieten al vieții!

În satul meu obscur nu e tot astfel și iarna, că se schimbă jurstările, nu-i ca la orașe, unde nimerești conglomerate, strigăte, trăsuri săltațoare, automobile ș. a. un haos zilnic.

Aici dai de un contrast izbitor: tot natul cu ale lui. Om muncit, numai zăpadă și ud learcă, cum își îndeamnă — mai cu buna și uneori cu japița — pe sârmanul animal ca să zorească a târi după sine greoiul tâlnău.

Și unica distragere ce îi se îmbie obositului muncitor, e momentul ce-i oferă — tot ia patru săptămâni — demnul lor învățător, chiamându-i în cutare Duminecă după amiază la casa culturală, că se dă o șezătoare culturală.

Și clopotul — cel mijlociu al bisericei — dă signalul de chiamare.

Casă culturală! E și'n satul nostru obscur o casă culturală. Dar să nu vă închipuiți că a noastră casă culturală e vre-un local măreț, — palat — cum sunt în unele comune mari. E un edificiu cam de a doua mână ridicat mai din cerșite, mai contribuiri cu brațul; dar e o sală încăpătoare, cam pentru cinci sute de inși, cu bină, culise, odaie pregătitoare. Iar această casă culturală s'a întemeiat anume ca înv. N. Sirbu să-și desvolte și dovedească vrednicia sa și'n afară de școală.

Acest iubit învățător, fiu al comunei, își are la activul său: conștiințiozitatea și stăruința, că e unul din cei aleși și de seamă învățători în școală: educând și mințea și sufletul. Pentru decorul serviciului divin are la îndemână — creația sa — un cor mixt: bărbați, fete și băieți, și un cor — școlar — pe două voci, așa că nu lipsește duminecă să n'avem ocazie a

ne edifica prin cântare sfântă; iar cântarea în biserică; rostită lin și cu convingere, umple spațiul de evlavie și dă îndemn — spre credință — bietului om obosit de muncă. Bisericiuța din satul nostru devine lăcaș ingerilor, și cei prezenți sunt constrânși a chiema cu smerenie și venerație pe Tatăl ceresc să pogoare între ei. Omul muncitor, obosit cu corpul, par'că luptă sufletește contra viscolului vieții, cu imensele tempestăți... și odihnit... aduce rugă de mulțămintă, cântare de biruință, și iese întovărășit de o fericită nădejde.

La orașe e adevărata civilizație, dar și civilizația nu e tot una cu cultura, că civilizația e mai mult o ridicare la nivel și nu la superioritate.

E Duminecă d. a. în 7 Februarie a. c. și clopotul bisericei ne îndeamnă a porni la casa culturală.

E plin-plinută de bărbați, femei, băieți și fete; iar pe podiul mai resărit, — bina — ne așteaptă conștiințiosul luminător de neam, înconjurat de corul său, copii și copile; iar ochiului și se oferă o priveliște dragălașă.

Privesc spre public și cu satisfacție sufletească constat că partea cea ponderoasă, cei mai mulți din cei prezenți sunt și de aceia cari — probabil — la sărbători mari au cercetat biserica, deci îndemnul spre a se distraje va contribui și la o ciselare a relei porniri cu cari se îndeletnicesc, că zisa: Poporul de rând nu e o asociație de intelectuali, acela pretinde colorit, voce sonoră și priveliște ademenitoare.

Și-mi ziceam: iacă rostul șezătorilor în case culturale, că se dă ocazie și celor ce nu cercetează biserica: să-și câștige o educație sufletească; iar — regretabile — cei ce nu cercetează biserica sunt cei mulți.

Sună clopotul și d-l învățător dă semnalul; iar corul școlariilor cântă duios, lin și cu pietate, pe două voci, după Stef.: „Pre tine te laudăm“ rostită ca o rugăciune Dumnezeescului Tată. Urmează poezia:

„Apă de izvor“ decl. de o fetiță, îndemnând ascultătorii să folosească apa ca băutură — combătând alcoolul.

„La culcare“ decl. tot de o fetiță, cu îndemnul a ne crea o stare sufletească mulțămitoare, ca să fim îndestulați cu viața.

„Toamna și greerușul“ tot de o fetiță, arată suferințele și neajunsurile celui ce nu muncește la timp.

„Folosele învățaturii“ discurs rostit de un elev, ne istorisește cum bărbatul și nevasta au vândut o păreche de boi, atât de dragi celor trei copilași; iar din necunoaștere de carte i-a dat pe niște bani falși, și îndeamnă pe cei prezenți a-și da copii regulat la școală.

S'a cântat „Păsăruică“ de Breton, duet de băieți cu solo de sopran. Conținutul: dragostea de animale. Și s'a cântat frumos.

„Combaterea alcoolului“ a fost rostită liber și cu mult efect de dl învățător N. Sirbu. Conținutul: Patimile și plăgile ce asediază omenimea, s-au hotărât a ținea un congres — cum de obicei se țin în țara noastră — și și-or hotărât cu această ocazie să-și aleagă și totodată să-și încoroneze pe regele lor. La tribună s-or peronda multe patimi și însușiri rele, ca: holera și ciurma născute din necurătenie, ofica, urmare a traiului neregulat și alte multe rele — cari eu om bătrân nu le țin în minte. Erau hotărâți să încoroneze desfrăul ca rege al lor, când pe neașteptate se ivește o vedenie, mai că asemănătoare omului, dar era un om pipernicit, slab, zdrențos, cu ochii afundați în

orbite, tremurând din întreg corpul și cu un glas stâns, le zice: eu sunt numai trimis al stăpânului meu, ca să vă încredințez că regele tuturor reșelilor, ce bântue lumea, e alcoolul, e rachiul, că eu de dragul acestui stăpân am părăsit soție, copii, moșia părintească, cinste, sănătatea și pe Dumnezeu însuși. Trăiască regele nostru: rachiul, strigă congresiștii. Și conferența se sfârșește cu sfatul cuminte, domol și atât de convingător al blândului luminător de neam. A fost o conferință mult succesă, încât nu dubitez de rezultatul în parte.

O fetiță declamă cu mult pathos poesia „Mama” carea cu atâta dor și iubire pânzăște — dar în zadar — sosirea feciorului.

„Sergentul” rostită de un elev, ne reamintește un episod din eroismul ostașului român la Plevna.

„Doi muncitori” spusă de un elev, sfătuește pe românul năimitor să lucre și cu mai puțină plată, dar să nu lenevească.

„Dumnezeu cu Sf. Petru” aci ne îndeamnă un elev să nu ambiționăm la stări nepotrivite poziției noastre.

Frumoasa câtare: „Hai, hai, spic de grâu” pe două voci, de Vidu e răsplătită cu aplauze.

Urmează o declamație hazlie „Țiganul la furat”.

„Moșul și cocoșul” aci ne îndeamnă o fetiță la ajutor reciproc.

Cântecul „Pui de vrăbie” două voci de Seidel. Se remarcă bucuria părinților revăzându-și copilașii fericiți.

„Ștefan Vodă și Tolpa” istorisită de un elev, ne reamintește episoade glumețe dela curtea marelui domnitor.

Se perindă haștilele episoade: „Altă găscă” și „Tărăboi și Tărăbuță”.

„Sub teiul cu frunza lată”, o horă de I Crișan, cântată pe 2 voci, animează lumea la joc și voioșie, ca să uite cele neajunsuri.

Se declamă „La Dărăbielu” reminiscențe din vremuri de restriște.

„Cântec voinicesc” solo de o sopranistă și acompaniament de cor.

„Negustorul și prostul” canț. teatrală. Precupețul din țara mamă, cercetând Banatul, nimerește între: „nem tudom” și „weiss nicht” și mai convine cu un prostuț de bănățean, deziluzia lui de locuitorii băstinași.

Și se încheie cu cântecul-doină: „Codrule Măria Ta!” trei voci de Popovici; iar la fine tot celea munceste ne mai și mulțumește că l-am onorat cu prezența și am dovedit indulgență exemplară.

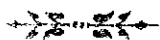
Prin atingere mai amintesc că acest vrednic luminător a conferențiat adeseori în specialitatea agripomi și viticulturii. A urmărit pe Popa Tanda-Slavici, în perioada de spornică lucrare; căci și până acum s'a dovedit de cel mai stăruitor și rațional agronom și stăpân de casă.

Cu un astfel de luminător am convingerea că și poporul din obscurul meu sātuț va progresa în cele bune și îndestulitoare. Eu ca om nădăjduesc; iar nădejdea e adesea unicul bun ce mai posedăm.

Eu, ca preot, sunt recunoscător providenței divine, că a înzestrat satul meu cu un luminător atât de vrednic, cum e actualul învățător Nicolae Sirbu.

Var, 18 Februarie 1932.

Sinesiu Bistreaanu preot.

Societatea Română de Cântări și Muzică din Caransebeș.

Nr. 4.1932.

Scumpe maestre,

Adunarea generală a „Societății Române de Cântări și Muzică din Caransebeș”, în ședința din 21 Februarie 1932, a decis cu însuflețită unanimitate alegerea D-Voastre de membru onorar al „Societății Române de Cântări și Muzică din Caransebeș”, având în vedere neperitoarele merite ale D-Voastre pe terenul muzicii naționale în general și al cântecului scumpului nostru Banat în special și nu mai puțin pentru îndrumările binevoitoare și asistența prețioasă pe cari niciodată nu ni le-ați denegat.

Caransebeș în 21 Februarie 1932.

*Primiți expresiunea deosebitei noastre
stimei și considerări:*

Președinte:

Alexandru Buțiu m. p.

Secretar:

Jacob Crețiu m. p.

Dir. corului:

Constantin Vladu m. p.

D-Sale Domnului

Sabin V. Drăgoi

directorul Cons. de Muzică

TIMIȘOARA.

Cuvinte din sfânta scriptură.

Veselească-se tatăl tău și mumă-ta de tine și să se bucure cecace te-a născut. Pilde 23, 25.

*

Ochiul, celea batjocorește pe tată și nu cinstește bătrânețele mamei, să-l scobească pe el corbii din văi, și să-l mănânce puii vulturilor. Pilde 30, 17.

*

Cu fapta și cu cuvântul cinstește pe tatăl tău și pe mumă-ta, ca să vă fie binecuvântare dela dânsii; că binecuvântarea tatălui întărește casele fiilor, iară blestemul mamei desrădăcează temelile. Sir. 3, 8. 9.

ȘTIRI

Locale.

Conferințele Astei în Caransebeș. Duminică în 21 Februarie a. e., s'a ținut la liceu conferința D-lui profesor Iuliu Vuia, „Caransebeșul, o pagină de glorie din istoria politică națională și bisericăscă-culturală a Banatului”. D-l Vuia face o revizuire istorică asupra organizațiilor politice „Districtus Valachorum”, arătând autonomia acestora garantată prin diplomele lui Andrei II. și Ladislau V, zicând nobilii români aveau scaun de judecată în Sebeș. *Sedes nostra iudiciara*, devenind astfel Caransebeșul centrul celorlalte cercuri.

După 1552 s'a constituit *Banul Lugojului și al Caransebeșului*, cu sediul în Caransebeș, care își ajunge apogeul, având peste 30.000 loc.

Arată rolul militar important al Caransebeșului sub reg. Ferdinand, care spune că locuitorii sunt distinși prin hărnicie și virtuți „militare”.

Arată cum Mateiu Basarab și Mihailu Vitoazul au fost ajutați de vitejii ostași ai Saverinului băn. Trecând la dimpurile de glorie a luptelor politice arată cum gen. T. Doda, care reprezintă *cel mai puritan idealism național*, a fost ales de 7 ori deputat al cercului Caransebeș și cum în ultimele elegeri pe gen. Doda a căzut soarta, *ca el singur să reprezinte poporul românesc în parlamentul ungar*. El profetește clatinarea „puternicului imperiu habsburg” și că „trebuie să fie ceva putred în împărăție”. Aoreola muceniceii o seceră Doda când trib. din Arad îl osândește la 2 ani închisoare.

Trecând la starea bisericăscă culturală, arată propaganda catolică, arată cum pe la 1742 catolicii aveau noviciat și teologie în Caransebeș. Aici a petrecut soțul de arme a lui I. Corvin, Ioan Capistrano, de aici s'a urcat un anume Mihailu pe scaunul episcopesc din Nicopolis.

Biserica catolică ne-a dat pe 2 mari învățați, Caransebeșeni: *George Butul*, care a tradus catechisul iesuitului *Canisius* și pe *Gavril Ivul*, primul român cu cunoștințe academice care a publicat serieri de o mare valoare filosofică și teologică. Propaganda calvină s'a lăsat și în Banat sub episcopul *Mihail Turdași*. Atunci s'a tipărit *Palia* (1852). *Efrem Zăcan* întemeiază prima școală mai înaltă a acelor vremi, la care grădește istoria *Mihailu Halici*, tatăl, ne dă prima poezie, iar *Mihailu Halici*, fiul, „valachus poeta” (ambii originari din Caransebeș) a scris o elegie prietenului său Pariz Păpai, o poezie în 10 versuri. El este unul dintre primii redescoperitori ai conștiinței naționale a Rom. bănățeni. Ne spune apoi de „*Anonymus Caransebeșensis*”, adică despre Dicționarul Valachico Latinum.

Arată organizația școlii normale prin directorul Ioan Tomici și Const. Diaconovici Loga, a distinsului pedagog Stefan Vêlovan, Ioan Petru, Vasile Goldiș, Patriciu Dragalina, Dr. Iuliu Olariu, cel mai desăvârșit scriitor bisericăsc. Vorbește despre mișcarea literară a prof. Enea Hodoș (Biblioteca noastră) și în fine vorbește de zămislirea „Asociațiunii culturale bănățene”, carea a lăsat atâtă lumină în primele zile ale unității naționale.

Adunarea generală a „Societății Române de Cântări și Muzică” din Caransebeș, în ședința din 21 Februarie 1932, și-a ales pe anul de gestiune 1932, următorul comitet: Președinte: Alexandru Buțiu profesor;

Vicepreședinti: Ioan David profesor de teologie și Gheorghe Bona; Dir. corului: Constantin Vladu profesor de teologie; Secretar: Iacob Crețiu cand. de preot, funcționar cnosistorial; Cassar: Gheorghe Bredurian contabil; Controlor: Constantin Căltiun director de bancă; Advocatul societății: Dr. Dimitrie Novacescu avocat; Arhivar: Ioan Domii funcționar consistorial; Stegar: Nicolae Sporea; Econom: Nicolae Jula; Membrii în comisia artistică: Antoniu Sequens profesor, Petru Bancea preot, Ioan Stoloiescu; Membrii în comitet: Dimitrie Baba, Dimitrie Beuca, Petru Bria, Liviu Cornean preot, Nicolae Domăneanțu avocat, Pavel Goanță președ. „Com. de Avere”, Simeon Mageriu, Gheorghe Mateas, Moise Nimu, Nicolae Novacescu, Gheorghe Noaghea profesor, Constantin Rudnean profesor, Teodor Șandru profesor, Isidor Tătaru dir. de bancă, Dr. Constantin Stăngu avocat.

Patruzeci moldoveni masacrați de bolșevici. Săptămâna aceasta, un oribil masacu s'a desfășurat pe teritoriul uniunii sovietice, aproape de malul Nistrului. Noaptea, pe când sârmanii români din republica moldovenească, gonți de mizerie și foame, voiau să treacă Nistrul la noi, mitralierele bolșevicilor i-au secerat în massă. Cei cari au fost răniți mai ușor, în urma unei lupte pe viață și moarte, au reușit să treacă Nistrul la frații lor, cari îi așteptau. Acest masacu, a produs unanime revolte în rândul populației române din Basarabia, mai ales că asasinarea, după cum s'a dovedit de organele anchetătoare, a fost premeditată.

Covocare.

Comitetul școlar al liceului „Traian Doda” din Caransebeș, invită pe toți membrii la

Adunarea generală

care se va ținea la **6 Martie 1932. orele 10 a. m.** în sala profesorală a liceului, având următoarea ordine de zi:

1. Votarea unei taxe speciale pentru plata servitorului.
2. Ridicarea unui internat al liceului.
3. Eventuale propuneri.

Intrucât la data fixată nu se va întruni numărul regulamentar de membri, adunarea generală se va ținea în 13 Martie 1932 la timpul și locul stabilit cu numărul de membri prezenți.

Caransebeș, din ședința c.m. școlar ținută la 20 Februarie 1932.

Președinte: **Dr Cornel Cornean (ss)** Secretar: **Mateiu Armaș (ss)**

Licitațiune minuendă.

Pe baza încuviințării Venerabilului Consiliu eparhial dtdo 15 Februarie 1932 Nr. 788 E., prin aceasta se escrie licitațiune minuendă pentru acoperirea de nou a bisericei ort. rom. din Silha cu țiglă, văruierea zidurilor pre din afară cu var și culoare galbenă, apoi prevederea cu cetirna pe împrejur, pe 13 Martie 1932.

Prețul de esclamare pentru plata măestrilor este 11.496 Lei.

Tot materialul trebuincios îl cumpără și pune la dispoziția comuna bisericească, afară de tinichigiu, care pune și material și lucru.

Licitanții au se depună vadiu 10% din prețul de esclamare.

Contractul încheiat devine obligatoriu pentru întreprinzătoriu, imediat la data subscrierii, iar pentru comuna bisericească după aprobarea prin Venerabilul Consiliu eparhial.

Lucrarea se va încredința aceluia întreprinzătoriu în care Consiliul parohial va avea mai multă încredere.

Devizul despre lucrările ce au a se face, se poate vedea ori când la oficiul parohial ort. rom. din Silha.

Silha la 21 Februarie 1932.

Constantin Pleșu
notar.

Isaia Popoviciu
președ. consiliului.

Mulțumită publică.

Neputând mulțumi fiecărui în parte, exprimăm pe această cale sincere mulțumiri domnilor parlamentari, colegi, prieteni și cunoscuți, precum și onor. domni preoți și tuturor celor ce ne-au condolat și au participat la înmormântarea scumpului nostru soț și ginere

Ing. TEODOR SĂBĂILĂ,

care Vineri în 12 Februarie a. c. a adormit în Domnul în vârstă de 28 ani, a cărui rămășițe pământești s'au așezat spre vecinică odihnă Duminecă în 14 Februarie a. c. în cimitirul ort. rom. din Cornea.

Adânc intristata familie.

Immosiere

scrise pe hârtie velină, curat, cetet,
se găesc spre vânzare la

Librăria Diecezană

Prețul 150 Lei. — Se pot comanda prin ramburs.

Corpul Portăreilor, Tribunalul Caransebeș.

Nr. 414 Port. 1931.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel de pe lângă Tribunalul Caransebeș în baza art. 102 din legea LX. din 1881 și în baza art. 19 din legea 1908 prin aceasta public, că în urma deciziei Judecătorei mixte din Hațeg de sub Nr. 3348/1931 efeptuindu-se execuțiunea la 27 Iunie 1931 în favorul următoarei Banca Indus. și Comerț din Hațeg reprez. prin avocatul Dr. Ludovic Deak domiciliat în Hațeg pentru suma de 18.000 Lei — bani capital și acces. mobile se sequestrate și suprasequestrate cari s'au prețuit în 14.100 Lei — bani și anume: două bufetare maron închis, una cassă de bani, două birouri, un vagon scândrii diferite dimensiuni se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma deciziei Judecătorei mixte din Caransebeș de sub Nr. 4023/1931 G. pentru încasarea creanței de 18.000 Lei — bani capital cu 10% interese din 18 Ianuarie 1931 și spesele de 2910 Lei — bani staverite până în prezent, se fixează termenul de licitație pe ziua de 2 Martie 1932 la orele 10 a. m. în comuna Caransebeș la locuința urmăriților și toți aceia, cari au voie a cumpăra, sunt invitați cu acea observare, că mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108 din legea LX. din 1881 se vor vinde celor cari vor oferi mai mult pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Întreacă mobilele supuse licitației s'au mai sequestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației în baza art 120 a legii LX din 1881 deci se va efectua și în favorul acestora

Caransebeș, la 15 Februarie 1932.

Șef portărel, **Bacaianu.**

De vânzare.

Cel mai vechiu restaurant din Caransebeș, Strada Paul Chinezu (fost Radecki) se vinde din mână liberă.

Informațiuni la proprietarul A. Parison.

Iosif Schaub

Tinichigiu de lux și de zidiri, se angajează la tot felul de lucrări și anume: facerea de turnuri noi, de cruci noi precum și aurirea lor, facerea acoperișurilor noi, facerea parafulgerilor după regulile tehnice; vopsirea turnurilor, acoperișurilor cu farba „Bessemmer“, cea mai bună farbă, ce apără
16 contra ruginei.

Adresa: Lugoj, Str. Nedelco 35.

FABRICA (ATELIER) DE LUMINI A EPARHIEI CARANSEBEȘULUI

In fabrica (atelier) de lumini, înființată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi. Recomandăm credincioșilor noștri, ca să-și procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, părăstase, după cum se și cere aceasta de tradiția și

○ cultul bisericii noastre dreptmăritoare. ○

Luminele se pot procura direct sau dela și prin epitropiile parohiale la **FABRICA** cu grosul

sau la „LIBRĂRIA DIECEZANĂ“ cu grosul și cu bucata.

Tipografia și Librăria Diecezană Caransebeș.

Este bogat înzestrată și bineasortată cu tot felul de cărți școlare, literare și științifice, requisite școlare și de birou.

Instrumente muzicale.

Execută tot soiul de lucrări tipografice în cel mai scurt timp pe lângă prețuri convenabile. Are un mare depozit de hârtie.

Legătorie proprie.